

הדרקון הרעב

א.מורגן - ו.קריקורקה

יום אחד ילדה בשם מירה החליטה לבלות לילה באוהל בחצר ביתה. האוהל היה יציב והוריה עוד הביאו לה כוס שוקולד חם לפני שנשכבו לישון. אחרי שהלכו מירה עוד ישבה והביטה על הלילה בחוץ. היא נהנתה מהירח והכוכבים והעצים כי הכל נראה לה כפי שצריך להיות, בדיוק כפי שהיה. היא במיוחד אהבה את הירח. הוא היה עגול ומלא ובהיר במיוחד.

"נהיה ביחד במשך כל הלילה" היא אמרה לירח "אני אביט עליך מלמטה ואתה תביט עלי מלמעלה, וכל הלילה אני אשמור עליך ואתה תשמור עלי. וכאשר אירדם, נחלום ביחד וננוע גבוה בשמיים מלאי כוכבים עד בוא השחר."

הזמן עבר לאט וגלש בין הכוכבים עד שעיני מירה התעייפו. העפעפיים נעשו כבדות ורצו להסגר אך

כשהתחילה כבר להירדם, פתאום, ללא כל אזהרה, הירח התחיל להעלים.

תחילה לאט, אחר כך מהר יותר ויותר ונראה פחות ועוד פחות. העגול הגדול הפך לחצי עגול, אחר כך חצי של חצי ורבע של רבע עד שבסוף נשאר רק שבב של אור כסוף. עוד רגע וגם השבב הזה נעלם והירח כולו נעלם.

הלילה נהיה חשוך ומירה התחילה לרעוד. באה רוח והתעופפה בין העצים, הרעישה בעלים וכפפה ענפים. מירה ידעה הכל על הרוח ועל איש הרוח. היא פגשה אותו כבר קודם עם ידידים אחדים שלה. לכן שרה את השיר המיוחד של איש הרוח. ו"וווווש!" איש הרוח הגיע. "מה אוכל לעשות למענך?" שאל.

"מה קרה לירח" שאלה מירה.
"תכף נראה" אמר איש הרוח ו"וווווש!" עף לו משם.

הוא חזר וירד שוב למירה. "דרקון אכל את הירח" הסביר.

מירה לא ידעה מה לומר. היא לא ידעה מה אפשר

"וּוּוּוּש!" איש הרוח עף משם. "וּוּוּוּש!" הוא עלה

גבוה לשמיים. "וּוּוּוּש!" הוא עף גבוה ועוד יותר גבוה ו"וּוּוּוּש!" ו"וּוּוּוּש!" הוא העיף את הדרקון משמיים למטה, איפה שהמתינה מירה. אלא שמירה כבר לא הייתה שם. היא הסתתרה גבוה בעץ, בין הענפים.

לעשות. היא ידעה רק שהירח יחסר לה מאוד אם לא יחזור יותר לשמיים.
"אני חייבת להציל אותו" החליטה "אם לא אעשה זאת מיד, יתכן ויהיה מאוחר מדי והלילות תהינה תמיד חשוכים. באיזה זכות הדרקון אכל את הירח? זה לא יפה ולא בסדר. זה שהדרקון הוא גדול כל כך לא אומר שמותר לו לעשות כל דבר שרק ירצה."

מירה הייתה בטוחה שזו אמת, אך עצרה לרגע למקרה שאולי שכחה משהו. אא, נכון. "אני חושבת שהדרקון הוא גדול מאוד?" שאלה.
"הדרקון הוא גדול" ענה איש הרוח.
"כמה גדול?" שאלה מירה "ממש גדול?"
"יותר גדול ממך" ענה איש הרוח.
"לא איכפת לי" אמרה מירה "הוא יכול להיות גדול כמה שרק ירצה, אבל זה לא אומר שהוא חכם. אילו היה חכם לא היה אוכל את הירח. אני אולי קטנה, אבל לעולם לא הייתי עושה זאת. נשוף לי הנה את הדרקון, איש הרוח. אני כבר אדע להסתדר אתו."

כשהדרקון ירד לארץ הוא מצמץ בעיניים והביט
סביב בהפתעה. איש הרוח העיף אותו מהר כל כך
שהוא לא ידע איפה הוא ומדוע הוא כאן ומה

למקרה שאורבת לו סכנה כלשהי. אבל לא, לא
נראתה כל סכנה. הוא לא ראה את מירה בתוך
העץ וחשב שהוא לגמרי לבדו. הוא ליטף את בטנו
ונתן גיהוק קטן ואז פתח את פיו ופיהק.
לזה בדיוק חיכתה מירה. היא ראתה את בליטת
הירח בבטנו וידע שהוא ירגיש ישנוני אחרי שאכל
כל כך הרבה. היא ידעה הרבה על דרקונים
מספרים שקראה ומסיפורים ששמעה. היא ידעה
שאפילו את הדרקון הגדול ביותר אפשר לקסם
בשיר ואז הוא יעשה הכל מה שאומרים לו, אם
אומרים לו זאת בצורה מיוחדת. לכן מירה התחילה
לשיר שיר ערש, תחילה בשקט ואחר כך חזק יותר
ויותר עד שהשיר גלש למוחו של הדרקון.
וכשמירה שרה עיני הדרקון נעשו עייפות ומהר
מאוד נעצמו לגמרי. הוא התחיל לנחור ולחרחר
ומירה ידעה שהוא כבר ישן חזק והיא יכולה לרדת
אליו.

ואז היא ירדה ושמה את ידה על הבטן הגדולה
והעגולה שלו. היא יכלה להרגיש שם בירח, ולכן
התחילה להניע את אצבעותיה ולדגדג. הדרקון

למעלה ומה למטה. הוא הוציא קצת עשן מאפו

לא בבטנו? הוא הרים את ראשו וראה אותו גבוה
בשמיים ואז הרגיש שהוא מאוד, אבל מאוד רעב.

חייך תוך כדי שינה. מירה המשיכה לדגדג ולדגדג עד שהדרקון פרץ בצחוק גדול בפה פעור. וכשפיו הדרקון נפתח הירח פרץ מבפנים, דרך הגרון והחוצה לאוויר, יפה ושלים כמו חדש, ועף חזרה לשמיים.

מירה צחקה ומחאה כף כשראתה את הירח עגול וחופשי וזוהר באור בהיר. ואז נזכרה בדרקון. "מזה אתה צריך ללמוד" אמרה "הירח שייך לכולם, לא רק לך."

הדרקון התעורר כשמירה דיברה והוא מצמץ בעיניו מהפתעה ופחד. מירה הייתה אמנם קטנה, אבל עזה ונראתה לו כי עלולה להזיק לו בצורה כלשהי. "מאין באת?" הוא נהם בתקווה שהיא תיבהל ואולי תברח. אך מירה לא נראתה כלל מבוהלת ועמדה בשקט.

"לא באתי משום מקום. הייתי כאן כל הזמן" אמרה לו.

הדרקון נאנח והחליט לא להתווכח, לפחות לא אתה. וחושך מזה הוא הרגיש שהוא לא מלא יותר כמו קודם. איפה הירח? לאן הוא הלך אם הוא כבר

אבל השירה של מירה עשתה את שלה. הוא קיפל את כנפיו לצדדים, אבל בטנו הייתה עדין ריקה והתחילה לקרקר והדרקון כמעט ובכה. "אני כל כך רעב!" הוא אמר למירה. "לא אתן לך לאכול את הירח" היא הסבירה "הלילה נעשה חשוק". "אני חייב לאכול דבר מה" נאנח הדרקון "התאבון שלי גדול מאוד". מירה חשבה רגע. היא הבינה שהדרקון צודק, הוא צריך לאכול, ואולי לא יהיה כל כך טוב אם הוא יעוף העירה ויתחיל לאכול שם. הוא יתפרץ לבתים ולחנויות ותוך זמן קצר כל האוכל בעיר יעלם. ואז גם האנשים יהיו רעבים וזה הרי לא יתכן. ואז היא חשבה עוד ובסוף מצאה פתרון. "דרקון" אמרה "תוכל לאכול את הירח אבל רק אם תבטיח לאכול אותו רק בנגיסות קטנות, אחת כל לילה. ואתה צריך להבטיח שלא תאכל את כולו, כמו הלילה, אבל תשאיר חתיכה קטנה, כדי שהירח יוכל לצמוח ולהיות גדול שוב. וכשהוא יעשה עגול ושמן ומלא, תוכל להתחיל שוב לנגוס בו כמו

"אצטרך לאכול אותו שוב" אמר.

שירת מירה ובולע בטעות את הירח כולו. אבל מיד
נזכר שוב ומשחרר אותו. והירח עף לשמיים והכל
חוזר למקומו בשלום, כפי שצריך להיות.

קודם."
הדרקון הסכים ואז מירה נתנה לו שני תפוחים כדי
שלא יהיה לגמרי רעב כשהוא ממתין לירח.
וכך היה. הדרקון עשה כפי שמירה אמרה לו.
למחרת הוא נגס נגיסה קטנה מהירח, ויום אחרי
זה עוד נגיסה קטנה. וכך לילה אחרי לילה. בקרוב
מחצית הירח נאכלה, אחר כל חצי מהחצי ורבע
מהרבע והירח נעשה קטן וקטן כל לילה עד
שנשארה רק חתיכה קטנה, כמו כוכב. ואז הדרקון
הפסיק לאכול את הירח ונתן לו לגדול שוב. הירח
נעשה גדול יותר ויותר, תחילה רק שבב, אחר כך
רבע, אחר כך חצי עד שבסוף נהיה עגול ושמן.
וכשהוא נעשה גדול ושמן ובשל הדרקון התחיל
לאכול אותו שוב.

ואם תביטו בשמיים על הירח ותצפו בו כל לילה,
תראו שמה שסיפרתי זו אמת לאמיתה. שבועיים
אוכל הדרקון את הירח, כל לילה נגיסה אחת, עד
שהוא נעשה קטן לגמרי. ואז במשך שבועיים הוא
נותן לירח לצמוח ולהיות שוב גדול.
אלא שהוא הרי רק דרקון ומדי פעם הוא שוכח את